

Малки селца, непознати никому до тогава, необитаеми върхове и планини, се връзаха съ огнени букви въ българската паметъ.

Колко майки знаятъ Бунаръ-Хисаръ и Тарфа! Колко деца сироти ще помнятъ за винаги Одринъ, Чаталджа, Кукушъ или Криволакъ, гдето сж останали любимитѣ имъ бащи безъ да ги видятъ, безъ да ги чуятъ!

Нашитѣ гробници не сж тукъ, въ малката и разпокжсана България — Тѣ, славнитѣ ни, свещенитѣ ни гробници, се издигатъ надъ Чаталджа, около Одринъ и изъ необятната, потънала въ кръвъ и пепель, Македония. Тамъ сж нашитѣ герои! И надъ тѣхъ день и нощъ витаятъ насълзенитѣ образи на хиляди майки, сестри и невинни сираци. Но не е това разплаканиятъ образъ на цѣла България?

Плачи и оплаквай Българю, своитѣ чада! Тѣ сложиха страдалческитѣ си кости за твоятъ животъ, . .

За тебе тѣ умрѣха.

Една бѣ ти достойна зарадъ тѣхъ

И тѣ за тебъ достойни майко бѣха

И твоето име тихо катъ мълвѣха,

Умираха безъ страхъ. . . .